

1^ο ΕΠΑΛ Πρέβεζας
ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

**ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ**

A1

ΠΡΕΒΕΖΑ 2016-17

Στα πλαίσια του μαθήματος συμμετείχαν οι κάτωθι μαθητές:

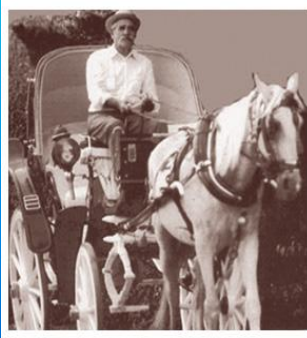
Βασιλάκος Γεώργιος
Βασιλειάδης Θωμάς
Γεωργίου Δημήτριος
Γκίνο Νέρι
Ελέζι Εσμεράλντα
Ζώγκου Αικατερίνη
Κασελούρι Ελένη
Κατσάνου Χριστίνα
Κιτσάντας Μιχάλης
Κάτσης Σπύρος

ο κάθε μαθητής αναζήτησε πληροφορίες για ένα παραδοσιακό επάγγελμα του τόπου μας

- Ήταν τότε που η ατμόσφαιρα ήταν θολή, όχι από την αιθαλομίχλη ή το νέφος, αλλά από την σκόνη του χωματόδρομου, αφού η ασφαλτός δεν είχε περάσει από κάθε γειτονιά. Τότε που διάβαινες τα σοκάκια κι απ' τα ανοιχτά παράθυρα σ' έπαιρναν στο κατόπι όμορφες μυρωδιές. Τότε που σε κάθε γωνιά, έλεγες κι από μια καλημέρα, χωρίς απαραίτητα να γνωρίζεις τον συνομιλητή σου.
- Εκείνες τις εποχές, τα στελέχη εταιρειών ή οι κάτοχοι πανεπιστημιακών τίτλων, ήταν κατάτι λιγότεροι από ότι σήμερα και πολλές από τις υπηρεσίες με περίσσια ζήτηση, δεν είχαν στέγη, προσφέρονταν στην υπαίθρο, στην αυλή ή ακόμα και στις πλατείες των γειτονιών. «Μπακίρια γανώνω! Εφημερίδες! Εδώ το καλό σαλέπι», ήταν μερικές από τις συνήθειες φράσεις που ακούγονταν από τους μεταπράτες και τους πλανοδίους, οι οποίοι κατανάλωναν το δωρο τους περιφερόμενοι προς αναζήτηση πελατείας.
- Διαβαίνοντας το κατώφλι του εκσυγχρονισμού βέβαια, δεν ήταν μόνο το αστικό τοπίο και η κοινωνική συμπεριφορά, οι συνιστώσες εκείνες που διαφοροποιήθηκαν. Η μάχη της αυτάρκειας μετέβαλε εκ διαμέτρου και τις καθημερινές ανάγκες, με αποτέλεσμα, να τοποθετηθούν, εκτός των άλλων, και πολλά επαγγέλματα του χθες, στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Ποιες είναι όμως; οι εργασίες εκείνες που ακόμα κι αν κατακλύζουν τις αναμνήσεις των γηραιότερων, σήμερα, απουσιάζουν εντελώς ή έστω διατηρούνται με τον ελάχιστο δυνατό αριθμό των εκπροσώπων τους; Η εργασία μας κάνει μια μικρή αναδρομή στο χθες και στους τότε πρωταγωνιστές της «εργασιακής αρένας».

Αμαξάς

- Η άμαξα είναι ένα όχημα με ρόδες, που έλκεται από ένα ή περισσότερα ζώα και χρησιμεύει για τη μεταφορά ανθρώπων (τα παλιότερα χρόνια) και πραγμάτων. Πολλές φορές χρησιμοποιείται και το χειροκίνητο αμάξι. Υπάρχουν διάφορα είδη άμαξας: το όριμα, το χειρομάξι, το κάρο, η βοιδοάμαξα, η καρότσα, η σούστα, ο αραμπάς, το αλετροπόδι, κλπ. Κατά το πρόσφατο παρελθόν & μέχρι το τέλος της 10ετίας '80, πολλές φορές, όταν λέγαμε άμαξα, εννοούσαμε το αυτοκίνητο, συνήθως το μεγάλο, ενώ μετά άρχισε να επικρατεί σε όλα τα μεγέθη η σημερινή ονομασία αμάξι, που τότε αφορούσε μόνο τα μικρά αυτοκίνητα.
- Ο χλιοτραγουδισμένος αμαξάς ήταν ο ταξιτζής του παρελθόντος.
- Στην Πρέβεζα υπήρχαν αρκετές άμαξες-παϊόνια για εξυπηρέτηση των επιβατών αλλά και για ρομαντικές βόλτες, όπως συνήθως Λιμάνι-Μαργαρόνα-Παντοκράτορας-Λιμάνι, το δε καλοκαίρι Λιμάνι-Κυανή Ακτή.
- Παλιοί αμαξάδες της Πρέβεζας ήταν ο Κ.Ψαλλίδας, Ν. Παππάς, Τ.Πολύζος, Σ.Μιχάλης, Χ.Καραστάθης, Ι.Σίσκας, Θ.Δημουλίτσας, Ι.Ράπτης, Χ & Αλ.Χριστοδούλου, Τ.Τάσης, Κ.Μπαρκούζος, Β.Κολιαδήμας, Σ.Λάπας κ.α.

Η οικογένεια του Αλέξανδρου Βούιγαρη στο παϊόνι του Περικλή Κουτουβί
Φωτ. αρχείο Λαμπρινής Βούιγαρη

ένας σύγχρονος αμαξάς στην πόλη μας Δευτέρα 18 Απριλίου 2017

Παγοπώλης-Μπουζιτζής

Ο παγοπώλης πουλούσε τον πάγο περιφερόμενος στις γειτονιές, γιατί εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν ηλεκτρικά ψυγεία για τη συντήρηση των τροφίμων. Περιδιβαίνοντας με το ειδικά διαμορφωμένο κάρο, την καρότσα ή το τρικυκλό του γεμάτο παγοκολόνες που κατασκευάζονταν με ειδική διαδικασία σε ανάλογα εργαστήρια, τα παγοποιεία²¹, τροφοδοτούσε όχι μόνο τα σπίτια αλλά και τα διάφορα μικρά μαγαζιά. Ο παγοπώλης φορούσε γάντια, για να μην παγώνουν τα χέρια του, μια ποδιά κάπως πλαστική για να μην παγώνει η κοιλιά του γιατί αλλιώς θα είχε κάθε μέρα πρόβλημα στην κοιλιά του. Χειριζόταν έναν ειδικό γάντζο-κοπίδι με τον οποίο έπιανε τον πάγο, τον έκοβε και τον μετέφερε²². Οι πάγοι τοποθετούνταν σε χριστά ή ξύλινα ψυγεία εκείνης της εποχής (παγονιέρες). Εκεί διατηρούσαν τα τρόφιμά τους οι οικογένειες και είχαν και δροσερό νερό το καλοκαίρι.

Στην Πρέβεζα υπήρχε το παγοποιείο του Χαρίλαου Τσαντή από το 1927 και μέχρι το 1994. (Δήμαρχος από το 1983-1967). Σήμερα το άλλοτε παγοποιείο είναι το συγκρότημα πολυκατοικιών στο πυροβολικό με το ίδιο όνομα.

Παγοπώλες ήταν ο Γιάννης Παπαδόπουλος την περίοδο 1946-48.

Ο Λευτέρης Αγκιάδης την περίοδο 1948-1964.

Ο τελευταίος παγοπώλης της πόλης μας ήταν ο Γιάννης Μπαρκούζος το 1970 όταν άρχισαν να αγοράζουν ηλεκτρικά ψυγεία τα νοικοκυριά.

Ο τελευταίος παγοπώλης της Πρέβεζας Γιάννης Μπαρκούζος με το κάρο του
Φωτ. αρχείο Λάλα Αθηνάκης

Μαχαιροποιός

- Ο Μαχαιροποιός, όπως άλλωστε φαίνεται από την ετυμολογία της λέξης είναι ο τεχνίτης που κατασκευάζει μαχαίρια. Το μαχαίρι ήταν ένα από τα πρώτα εργαλεία που κατασκεύασε ο άνθρωπος. Τα πρώτα μαχαίρια κατασκευαστήκαν στους προϊστορικούς χρόνους από κοφτερές πέτρες και πολύ αργότερα από χαλκό ή σίδηρο. Οι λαβές τους είναι φτιαγμένες από μέταλλο, ξύλο, κέρατο ή ελεφαντόδοντο. Ανάλογα με τη χρήση τους υπάρχουν πολλά είδη μαχαιριών.
- Στην Πρέβεζα από τα προπολεμικά χρόνια μαχαιροποιό αλλά και οπλουργείο είχαν οι αδερφοί Γιώργος και Μιχάλης Λάλας με καταγωγή από τη Σαμαρίνα Γρεβενών. Το εργαστήριό τους το είχαν στο σαίταν παζάρ. Στη διάρκεια της κατοχής ο Μιχάλης σκοτώθηκε από νάρκη σε μια θαλασσιά περιοχή έξω από την Πάτρα. Έτσι συνέχισαν το επάγγελμα για αρκετά χρόνια ακόμα ο αδερφός του Γιώργος με το γιο του Νίκο.
- Σήμερα δεν υπάρχει κανένας μαχαιροποιός στην Πρέβεζα. Το μαχαιροποιό του λάλα έκλεισε το 1970 περίπου. Τα μαχαίρια όλα έτοιμα, μηχανοποίητα και μπορεί να τα βρει ο καθένας στα σουπερ μάρκετ και στα λίγα εναπομείναντα μπακάλικά της πόλης.

Πατέρι της Βόνιτσας, 1955 περίπου. Διακρίνονται
αριστερά ο ορεικατασκευαστής Αλέκος Γιαννουλάς
και δεξιά ο μαχαιροποιός Νίκος Λάλας
Φωτ. αρχείο Νίκοι Λάλα

Γαλατάς

- Ο **γαλατάς** ήταν **επάγγελμα** πλανοδίου μικροπωλητή παλαιότερων εποχών, που διατηρήθηκε μέχρι τις αρχές του **20ού αιώνα**, που σήμερα έχει εκλείψει σχεδόν τελείως από αρκετές χώρες της **Ευρώπης**. Ο γαλατάς εργαζόταν στα μεγάλα αστικά κέντρα και όχι στα χωριά, καθώς εκεί υπήρχε η δυνατότητα, εξ ανάγκης, για άμεση πώληση φρέσκου **γάλακτος**. Ο γαλατάς αναλάμβανε τη διάθεση του γάλακτος και άλλων **γαλακτοκομικών προϊόντων** (συνηθέστερα **γιάουρτιού ή βουτύρου**) στα σπίτια. Το μεταφορικό του μέσο ήταν ένα υποζύγιο (**γιάιδαρος ή μούλαρι**, μερικές φορές ρυμουλκούσαν και ανοικτή ή κλειστή ελαφριά άμαξα) και αργότερα το **ποδήλατο** ή μηχανοκίνητο δίκροχο.
- Οι κάτοικοι της Πρέβεζας μέχρι τις αρχές του 20^{ου} αιώνα έπιναν γίδινο και πρόβειο γάλα. Το προμηθευόταν από τους Συρρακιώτες ημινομάδες κτηνοτρόφους, που είχαν τα γιδοπρόβατα τους από τον Οκτώβριο μέχρι τον Απρίλιο στο Ακτίο και στις παρυφές του Ελαιώνα. Τους υπόλοιπους μήνες οι κτηνοτρόφοι πήγαιναν στα ορεινά βοσκοτόπια του Συρράκου και οι Πρέβεζανοί στερούνταν την αναγκαία αυτή τροφή.
- Στη δεκαετία του 1920 όμως οι Χρήστος Ζόνιος και οι Δημήτριος Δούλης στην αρχή και άλλοι αργότερα αγόρασαν γελάδια που τα στέγαζαν σε στάβλους μέσα στην πόλη, στις αυλές των σπιτιών τους. Το γάλα αρχικά το έδιναν στα γαλακτοπωλεία της Πρέβεζας. Λίγα χρόνια αργότερα όμως τα παιδιά του Χρήστου Ζόνιου, ο Νίκος και ο Γιώργος, άρχισαν να πουλούν οι ίδιοι το γάλα στα σπίτια της πόλης.
- Γαλακτοπωλεία στην Πρέβεζα ήταν του Χρήστου Μακρηγιάννη στο σαϊπάν παζάρ, των αδελφών Βαγγέλη και Γιάννη Δήμα στον Αι Θανάση, του Νίκου Τουλούκογλου στην κεντρική αγορά και των αδελφών Αυδίκου στα χάνια. Εκτός από τους άντρες γαλατάδες όμως ιδιαίτερη αναφορά πρέπει να γίνει στις γυναίκες συρρακιώτισσες του ελαιώνα στις αρχές της δεκαετίας του 70 το επάγγελμα χάθηκε γιατί δόθηκε η διανομή του γάλακτος σε γαλακτοπωλεία και μόνο μέσω υπουργικής απόφασης.

Ο ηλιανόσιος γαλατάς Βασίλειος Μίσις επιστρέφει φορτωμένος μετά το πέρας της εργασίας του, το 1970 περίπου.
Φωτ. αρχείο Γεωργίου Μίσις

Η Πολυξένη Καπαγιάννη με το γαλατάρι της φωτογραφημένη το 1980 περίπου.
Από το βιβλίο του Ιωσήφ Ε. Ζαίγα "ΣΥΡΡΑΚΟ. Ένα υψίλο στην παράδοση"

Λούστρος-Στιλβωτής Υποδημάτων

- **Λούστρος** ή **λουστραδόρος** ονομάζεται ο πλανοδίσος που το επάγγελμα του είναι να **υαλιζει παπούτσια** περαστικών. Στη δουλειά του λούστρου χρησιμοποιείται κασελάκι που μέσα έχει τα βερνίκια και βούρτσες για το υαλίσιμα των παπουτσιών. Σε αρκετές περιπτώσεις, ιδιαίτερα παλαιότερα (όπως φαίνεται & σε ταινίες του **παλιού ελληνικού κινηματογράφου**!), οι λούστροι ήταν επί το πλείστον παιδιά ή έφηβοι, όπως και οι **εφημεριδοπώλες**.
- Διαδεδομένη σε πολλά μέρη του κόσμου, η δουλειά του λούστρου εξαφανίζεται σταδιακά στην Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική, και σήμερα το λουστράρισμα σχεδόν πάντα θεωρείται περισσότερο ένα τέχνασμα, παρά μια πραγματική δουλειά. Στις περισσότερες χώρες, συμπεριλαμβανόμενης και της Ελλάδας, το επάγγελμα αυτό δεν ασκείται από πολλούς σήμερα.
- Στην πόλη μας είχαν στέκι κυρίως στην κεντρική αγορά, από τον πύργο του ρολογιού του Αγίου Χαραλάμπους μέχρι τον φούρνο του Γέρου (σήμερα το κατάστημα migaio). Οι θέσεις ήταν προκαθορισμένες. Προπολεμικά υπήρχαν εκεί δέκα λούστροι. Λούστροι ήταν ο Λάζαρος Σπυρογλου, ο Νίκος Πουλίσης, ο Θανάσης Νάτσης κ.α.
- Τελευταίος λούστρος της πόλης μας ήταν ο Γιώργος Ευαγγέλου μέχρι το 1970.

Ο τελευταίος λούστρος της Πρέβεζας Γιώργος Ευαγγέλου
Φωτ. αρχείο Γεωργίου Ευαγγέλου

Πλύστρα

- Από τότε μέχρι και τελευταία που μπήκαν τα υδραγωγεία, οι άνθρωποι πήγαιναν στα ποτάμια και στις λίμνες για να πλύνουν τα ρούχα τους. Απαραίτητα εργαλεία για την πλύση ήταν: το καζάνι, η σκάφη, το σαπούνι, η αλισίβα, ο κόπανος, η κοπανίσα, η δρυμή, η βούρτστα και η αγγιλιά (έτσι έλεγαν την νεροκολοκύθα που χρησιμοποιούσαν για να παίρνουν το νερό από το καζάνι). Η σκάφη συνήθως ήταν ξύλινη. Οι πρώτες σκάφες ήταν κορμοί δέντρων που είχαν πελεκηθεί και ήταν σαν βάρκες. Αλλωστε είναι συνώνυμη η λέξη σκάφη και σκάφος που είναι η βάρκα. Αργότερα έγιναν και σιδερένιες ή αλουμιένιες. Όπως κι αν ήταν, είχαν στη μία εσωτερική επιφάνεια ραβδώσεις, για να τριβονται ή να χτυπιούνται τα ρούχα.
- Η πλύστρα ήταν η γυναίκα που έπλενε ρούχα στο χέρι έναντι αμοιβής.
- Στην πόλη μας πλύστρες ήταν η Μαριγώ Γερογιάννη, η Βέργω Ντίνου, η Γιανούλα Γκαβανόζη, Η Φρόσω Κασσπούλου, Η Μαρίκα Μπαρκούζου, η Δαφνούλα Νάτση, η Ντίνα Νάτση (Βέλιου). Από τότε μέχρι και τελευταία που μπήκαν τα υδραγωγεία, οι άνθρωποι πήγαιναν στα ποτάμια και στις λίμνες για να πλύνουν τα ρούχα τους. Απαραίτητα εργαλεία για την πλύση ήταν: το καζάνι, η σκάφη, το σαπούνι, η αλισίβα, ο κόπανος, η κοπανίσα, η δρυμή, η βούρτστα και η αγγιλιά (έτσι έλεγαν την νεροκολοκύθα που χρησιμοποιούσαν για να παίρνουν το νερό από το καζάνι).

Παιδονόμος

- Ο Παιδονόμος ήταν ο υπάλληλος που στην περίοδο του Μεσοπολέμου μέχρι και τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια (1912-1960) προστάτευε τα παιδιά, όταν βρίσκονταν έξω από τα σπίτια τους.
- Προπολεμικά είχαμε τρεις παιδονόμους για κάθε γειτονιά, τον Νίκο Φιφή, τον Τσουνή και τον Μπουραζάνη. Ενώ μεταπολεμικά ένας παιδονόμος ο Γιώργος Γεωργιάκης αλώνιζε την πόλη μας από το πρωί έως το βράδυ. Ήταν υπάλληλος του Δήμου.
- Αυτοί αναλάμβαναν δράση σε περίπτωση που τα παιδιά (μαθητές η παλιότερα νέοι κάτω των 18 ετών) πήγαιναν χωρίς άδεια των γονιών τους για κολύμπι, στον κινηματογράφο σε έργα ακατάλληλα, έκαναν φασαρία, κ.α. Γύριζαν με την βέργα από το πρωί έως το βράδυ τις γειτονιές της πόλης μας και σε κάθε παράπτωμα παιδιού το χτυπούσαν με αυτή.

Νερούλας

- Ο **νερούλας** ή **νεροκόπος** ήταν πλανόδιος πωλητής νερού και αναλάμβανε την τροφοδότηση των σπιτιών, σε πόλεις ή χωριά, που δεν είχαν δική τους προμήθεια.
- Στην παλιά Αθήνα του 19ου αιώνα όπου δεν υπήρχε ακόμα ύδρευση στα σπίτια, αναλάμβανε την τροφοδότησή με νερό που προμηθευόταν από τον Υμηττό και κουβαλούσε με γαιθούρι, μουλάρι ή κάρο. Έκανε πολλά κοπιαστικά δρομολόγια και αμειβόταν περίπου 1 δεκάρα τον τενεκέ. Υπήρχε συνήθως ένας νερούλας σε κάθε γειτονιά και είχε σταθερή πελατεία. Ο Σπύρος Λούης, καθώς και ο πατέρας του, ασκούσαν αυτό το επάγγελμα στο Μαρούσι. Το επάγγελμα αυτό εκτοπίστηκε ταχύτατα με την ίδρυση της ΟΥΛΕΝΙ -κατόπι ΕΕΥ (1974-1980) & σήμερα ΕΥΔΑΠ- το 1930.
- Στην Πρέβεζα από την διάρκεια του 1920 οι κάτοικοι προμηθευόταν νερό από γυρολόγους νερούλαδες. Το νερό το προμηθευόταν από ένα μεγάλο ιδιόκτητο πηγάδι με πόσιμο νερό στον Πόρο, κοντά στο 1^ο Γυμνάσιο. Στον ιδιόκτητη πληρώναντο νερό με το βαρέλι. Στην κατοχή που οι Γερμανοί επέταξαν το πηγάδι και τα ζώα και τα κάρα οι κάτοικοι έπιναν νερό από πηγάδια με κακής ποιότητας νερού που βρισκόταν στις γειτονίες της πόλης. Από το 1950 σταμάτησε να είναι καλό το νερό αυτό και έτσι το νερό το έπαιρναν από την Μαργαρώνα με υψηλότερο κόστος. Σύντομα ο Δήμος έκανε γεώτρηση κοντά στην πόλη έφτιαξε Υδατόπυργο (από όπου πήρε το όνομα η περιοχή) και το νερό έρχονταν με σωλήνες στον ιστό της πόλης όπου υπήρχαν σε κείρια σημεία βρύσες. Από το 1980 η πόλη μας προμηθεύεται νερό από τις πηγές του Αγίου Γεωργίου Φιλιππιάδος. Όμως σύγχρονος νερούλας είναι το βυτί της Πηγής Κορπής που το βλέπουμε και σήμερα.

Το άλογο και το κάρο με το βυτί του τελευταίου αεροδυναμικού νερούλα της Πρέβεζας Θανάση Σελιανίτη (έναντι φωτογραφία)
Φωτ. αρχείο Τάσος Σελιανίτης

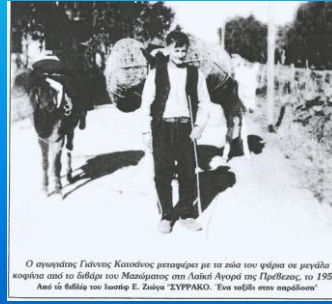
Η Περσική Ζωίγα μεταφέρει νερό από την παλιά του Βραχμακέρου
Φωτ. αρχείο Ιωάννη Ζωίγα

Αγωγιάτης (Κιρατζής)

- Κιρατζής είναι ο αγωγιάτης, ο επαγγελματίας που έκανε με τα υποζύγια του μεταφορές εμπορευμάτων και ανθρώπων τον παλιό καιρό, όταν αυτοκίνητα δεν υπήρχαν ή ήταν ελάχιστα. Είναι δάνειο από το τουρκικό *kira* (αραβικής αρχής) που σημαίνει ενοίκιο, ενοικίαση, ναύλο. Πολλοί παρετυμολογώντας το γράφουν «κιρατζής», αλλά δεν έχει σχέση με κυρίους και κυράτσες. Λέξη κάποτε σχεδόν πανελλήνια, λείπει παραδόξως και από τα παλιότερα λεξικά.
- Ο κιρατζής μετέφερε κυρίως ασυνόδευτα εμπορεύματα, άρα έπρεπε να είναι άτομο εμπιστοσύνης. Μετέφερε επίσης όσους ξενιτευόταν μέχρι τον σταθμό του τρένου ή το λιμάνι. Επί Τουρκοκρατίας οι Ηπειρώτες κιρατζήδες οργανωνόταν σε καραβάνια διέσχίζαν τα βουνά της Πίνδου και έφταναν μέχρι την Κεντρική Ευρώπη μεταφέροντας δέρματα, μαλλιά, νήματα, μεταξωτά, υφαντά κ.α. και στην επιστροφή πορσελάνες, γυαλικά, καθρέφτες, εργαλεία κ.α. Υπάρχουν σήμερα; Φυτοζωούν, μεταφέροντας τους καλοκαιρινούς μήνες ξυλεία καθώς τα φορτηγά δεν μπορούν να μπουν στο δάσος.
- Στην Πρέβεζα η τάξη αυτή προστατευόταν με ειδικά διατάγματα από τους Ενετούς και αργότερα τους Τούρκους. Το 1952 σταμάτησε και ο τελευταίος κιρατζής στην πόλη μας να εξασκεί το επάγγελμα λόγω διανοίγματος των σιδηρικών δρόμων και της έλευσης των αυτοκινήτων.

Αγωγιάτες μεταφέρουν κεραλαίρινα από το Σουράκι στα αστικά κέντρα, το 1946 περίπου. Διακρίνεται αριστερά ο Βασίλης Βονιτσάς (Μηπολίτης) και στο κέντρο ο Ηλίας Βονιτσάς.
Φωτ. αρχείο Γιάννη Βονιτσάου

Ο αγωγιάτης Γιάννης Κοσιόπουλος μεταφέρει με τα πόδια του φέρινο σε μεγάλα κορβίνα από το διάδρομο του Μασούριου στις Γαϊπάς Αγορά της Πρέβεζας, το 1953. Από το βιβλίο του Ιωάννη Ε. Ζωίγα "ΣΥΡΡΑΚΟ. Ένα νησί στα κρητικά".

Βιβλιογραφία

1. <https://el.wikipedia.org>
 2. Ιωσήφ Ζιώγας, *Παραδοσιακά Επαγγέλματα και εποχιακές εργασίες στην παλιά Πρέβεζα, Πρέβεζα 2009.*
- Ο Ιωσήφ Ζιώγας είναι σήμερα συνταξιούχος Φιλόλογος και υπηρέτησε για αρκετά έτη στο σχολείο μας.

